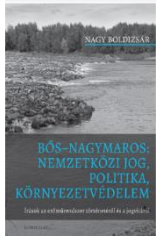


Fórum

A FÓRUM ad teret a vitának. Ezért itt tettük itt közzé Nagy Boldizsár **KÖNYVÉNEK ISMERTETÉSÉT**. A könyvre Zsuffa István, Szöllősi-Nagy András és Bogárdi János **REFLEXIÓ** címmel fejtette ki véleményét, melyre Nagy Boldizsár **VISSZHANG** címmel válaszolt. Zsuffa István, Szöllősi-Nagy András és Bogárdi János **REFLEXIÓ ÚJRA** címmel észrevételt tett Nagy Boldizsár hozzászólására, melyet most adunk közzé. Tanulságos olvasmány maga a könyv, a megszólított szerzők reflexiói és Nagy Boldizsár észrevételei is.



Könyvismertetés

Nagy Boldizsár: **Bős-Nagymaros: nemzetközi jog, politika, környezetvédelem**

Gondolat Kiadó, 2024, 410 oldal

[Bős-Nagymaros: nemzetközi jog, politika, környezetvédelem](#)



Reflexió

Zsuffa István, Szöllősi-Nagy András, Bogárdi János: **Megszólalunk, mert megszólítottunk – Reflexiók Nagy Boldizsár könyvére**

[Megszólalunk, mert megszólítottunk – Reflexiók Nagy Boldizsár könyvére megtekintése](#)



Visszhang

Nagy Boldizsár: **A módszerről és a lényegről. Puritán válasz Zsuffa Istvánnak, Szöllősi-Nagy Andrásnak és Bogárdi Jánosnak**

[Visszhang megtekintése](#)

Reflexió újra

Puritán válasz Nagy Boldizsárnak

Zsuffa István¹, Szöllősi-Nagy András^{1,2}, Bogárdi János^{1,2}

¹ Nemzeti Közszolgálati Egyetem, Víz tudományi Kar, Víz- és Környezetpolitikai Tanszék

² Kőszegi Felsőbbfokú Tanulmányok Intézete (iASK)

DOI: 10.59258/hk.18350



Örülünk, hogy Nagy Boldizsár reagált (*Nagy 2024b*, továbbiakban: „*Visszhang*”) a könyvére (*Nagy 2024a*) adott „*Reflexió*”-nkra (*Zsuffa és társai 2024*). Így létrejött egy nyilvánosság előtt zajló vita, ami jelentős hiánypótlásnak számít a Bős-Nagymaros-ügyben, még ennyi év után is. Ez mindenféleképpen öröndetes, még akkor is, ha az álláspontok kibékíthetetlennek tűnnek és csekélynek látszik az esély bármiféle használható szintézisre. Pedig 30 év távlatból, az azóta történtek és a mérési eredmények figyelembevételével ideje lenne objektíven megítélni a jelenlegi helyzetet és mindazokat az immár történelminek számító lépéseket és tényeket, melyek következményei a pillanatnyi helyzetet erősen meghatározzák.

A „*Visszhang*”-ra adott válaszainkat azzal kezdjük, hogy reflektálunk Nagy Boldizsár azon megjegyzésére, ami a Duna hasznosításáról beszélő „*sarlatánok*”-ra, „*fantaszták*”-ra és „*csalók*”-ra vonatkozik. Felmerül a kérdés, hogy mégis kikre gondolt itt a vitapartnerünk? Ránk? A magyar vízügyi szolgálatra? Netán az összes olyan hazai és külföldi vízépítő mérnökre, akik valaha is foglalkoztak a Duna hasznosításával? ... Javasoljuk, hogy Nagy Boldizsár fejezze be a sanda célozgatásokat és fogalmazzon nyíltan és egyértelműen.

Ezt követően Nagy kétszer is kifogásolja, hogy a „Dunacsúny” megnevezést használjuk „Dunacsún” helyett. Tájékoztatóul: a „Dunacsúny” földrajzi név számos pub-

likációban és honlapon is így szerepel, köztük olyanokon is, melyek a környékhez köthetőek (lásd például az egyik legfontosabb szlovákiai magyar lap, a pozsonyi székhelyű Új Szó honlapját: <https://ujso.com/dunacsunya>).

A „Visszhang” további részeiben Nagy megkísérli a „Reflexió”-ban összegzett 4 alapállításunk cáfolatát; majd a kísérlet végén megállapítja, hogy „gyakorlatilag minden pont cáfolatát” megadta. Tekintsük át ezeket az alapállításokat és Nagy Boldizsár rájuk adott cáfolat-kísérleteit:

1. alapállításunk: *"A dunacsúnyi tározóban nem következett be eutrofizációból eredő vízminőségromlás az elterelést követő 30 éves időszakban"*.

Kerestük, de nem találtuk Nagy Boldizsár írásában azokat a részeket, melyek cáfolni hivatottak ezt az alapállítást. Találtunk viszont olyan mondatokat, melyek lényegében elismerik az állításunk igazságtartalmát. A logika és a nyelvtan szabályai szerint ugyanis nem lehet másként értelmezni Nagy következő megjegyzését: „Abból, hogy nem romlott (tovább) a vízminőség a tározóban, nem következik, hogy kívánatos minőségű.” Szintén összhangban van az alapállításunkkal a vitapartnerünk azon megjegyzése, ami az eutrofizációt a „jelen állapot összetett értékelésének” „parányi részlemeként” tünteti fel.

És hogy miért nem „kívánatos minőségű” a tározó vize? Azért, mert a vízminőség látványos javulása ellenére, a Duna továbbra is befogadja különböző mezőgazdasági, ipari és kommunális eredetű szennyezéseknek. Ráadásul, bizonyos különleges szennyezésekben (pl. mikroműanyagok) még növekedést is lehetett észlelni az elmúlt években (Pannonhalmi és Varga 2021). Ezeknek azonban semmi közük a tározóhoz tekintve, hogy a vízlépcsőrendszer nélkül is ott lennének a Dunában.

Tehát az első alapállításunkkal Nagy Boldizsár valójában egyetért.

2. alapállításunk: *„A szigetközi talajvíz, valamint a Szigetköz felszín alatti ivóvízkincse nem szennyeződött el és nem került veszélybe a dunacsúnyi tározó üzembehelyezésének következtében. A szigetközi talajvíz, a 2022-es VGT3 (OVF 2022) szerint a »jó« vízminőségi kategóriába tartozik”.*

Ezt az állítást Nagy Boldizsár a Vízyűjtő-Gazdálkodási Terv (VGT3) (OVF 2022) 6-7 mellékletére hivatkozva próbálja cáfolni rámutatva arra, „hogy mind a rajkai, mind a dunaremete-i vízbázis jelentősen veszélyeztetett (3-as) minősítést kapott a vízyűjtő-gazdálkodási terv második felülvizsgálatakor (Vízyűjtő-gazdálkodási Terv 2022, 6-7. melléklet)”. (Feltételezzük, hogy a vitapartnerünk a két vízbázis „összesített veszélyeztetettség” szerinti minősítésére utal.)

Fontos tisztázni, hogy a két nevezett vízbázis a ’távlati partiszűrési’ kategóriába tartozik (OVF 2022: VGT3 6-7 melléklet). A „Szigetköz felszín alatti ivóvízkincse” viszont elsősorban a mélyebben található rétegvizeket jelenti. Ezekre a rétegvizekre nem vonatkozik a VGT3 6-7 mellékletének partiszűrési vízbázisokra tett megállapításai. Ráadásul, szemben a nevezett távlati vízbázisokkal, a

Szigetköz alatti rétegvizek jelenleg is ivóvíz célú kitermelés alatt állnak. A kitermelést végző cég tanúsága szerint (Szigetközi Friss Víz honlap), a kitermelt majd palackozott víz minősége kiváló olyannyira, hogy mindenfajta kezelés nélkül alkalmas emberi fogyasztásra.

Nem szerencsés partiszűrési vízbázisok veszélyeztetettsége alapján következtetéseket levonni a felszín alatti vízkészletekre tekintve, hogy a partiszűrési elsősorban a folyó felszíni vízkészleteire támaszkodik, azokat termeli ki; a kutak hozamainak csak egy kisebb hányada származik a talajvízből. A VGT3 6-7 melléklete szerint, a nevezett két szigetközi partiszűrési vízbázis minősítése a Duna felszíni vizeinek minősége és dinamikája következtében lett „jelentősen veszélyeztetett”, és nem pedig a felszín alatti vizek állapota és/vagy veszélyeztetettsége miatt. Az „összesített veszélyeztetettség” minősítési összetevői közül például a „Felszíni víz szennyeződéséből fakadó veszélyeztetettség”, valamint az „Árvízi veszélyeztetettség” szerint jelentősen veszélyeztetett mindkét vízbázis (OVF 2022: VGT3 6-7 melléklet).

Jelentősen veszélyeztetett a két vízbázis még a „Vízadó földtani közeg veszélyeztetettsége” minősítési összetevő szerint is (OVF 2022: VGT3 6-7 melléklet). Partiszűrési esetén ezt a veszélyt a meder állapotában bekövetkező változások (erózió, feliszapolódás) okozhatják (OVF 2022). Az erózió a kút és a meder közötti szűrőréteget csökkenti, a feliszapolódás meg a vízminőség romlását, ammónium és vas megjelenését idézi elő a termelő kutakban (OVF 2022). Tehát ez a veszélyeztetettség is a kutakba jutó felszíni eredetű vizek nem megfelelő minőségével van összefüggésbe és nem pedig a felszín alatti vízkészletek állapotával/veszélyeztetettségével.

Valójában csak „A vízbázis szennyeződés veszélyeztetettsége” és a „A vízbázis területhasználatból fakadó veszélyeztetettsége” (OVF 2022: VGT3 6-7 melléklet) minősítési összetevők alapján lehetne a felszín alatti vízkészletek állapotára és veszélyeztetettségére következtetni. E szempontok alapján azonban a Rajka-Dunakiliti partiszűrési vízbázis nincs veszélyben (2 db 1-es minősítés) (OVF 2022: VGT3 6-7 melléklet). Ez tehát egy újabb érv a mellett, hogy a vízbázissal szomszédos dunacsúnyi tározó nem terheli, nem szennyezi a felszín alatti vizeket. (A Dunaremete-Lipót partiszűrési vízbázis csak egyetlen minősítési összetevőben különbözik a Rajka-Dunakiliti vízbázistól: „A vízbázis területhasználatból fakadó veszélyeztetettsége” alapján ugyanis „közepes veszélynek” van kitéve (OVF 2022: VGT3 6-7 melléklet). Ezt azonban a vízbázis védőterületén található pontszerű és diffúz szennyezőforrások okozzák és nem pedig vízbázistól 18 km-re lévő dunacsúnyi tározó.)

Végül, ha megvizsgáljuk a Duna magyarországi szakaszának többi (összesen 67 db) partiszűrési vízbázisát, akkor kiderül, hogy az összesített veszélyeztetettség alapján mindegyik a „jelentősen veszélyeztetett” kategóriába – néhány még annál is rosszabbra – tartozik (OVF 2022: VGT3 6-7 melléklet). Ráadásul úgy, hogy a minősítési összetevők szerinti minősítések is gyakorlatilag azonosak a Rajka-Dunakiliti és a Dunaremete-Lipót vízbázisok minősítéseivel (OVF 2022: VGT3 6-7 melléklet).

Tehát Nagy Boldizsár cáfolata második alapállításunkat illetően téves.

3. alapállításunk: „A szigetközi hullámtér ökoszisztémái nemhogy nem pusztultak el, hanem – köszönhetően a kiépített vízpótlórendszernek és a Duna vízminőségében végbe ment javulásnak – még a BNV előtti időkhöz képest is jelentős állapotjavuláson mentek keresztül.”

Ezt Nagy Boldizsár többirányból is iparkodott cáfolni. Újfént hivatkozott például a VGT3-ra (OVF 2022) (ezúttal a 6-1 mellékletre) hangsúlyozva, hogy „A Duna és mellékágai felszíni vízminősége a Vízyűjtő-gazdálkodási terv második, 2022. évi felülvizsgálatakor a Víz Keretirányelv kategóriái szerinti ötfokú skálán 3-as („mérsékelt”) minősítést kapott, akárcsak 8 évvel korábban. (Könyv, 346. o., megjelölt forrás: Vízyűjtő-gazdálkodási Terv 2022, 6-1 melléklet)”

Kerestük, ám nem találtuk a „Duna és mellékágai” nevű víztestet a VGT3 6-1 mellékletében; miként a „felszíni vízminőség” kategóriát sem. Feltételezzük tehát, hogy Nagy Boldizsár a „Duna Szigetköznel” és a „Szigetközi HTVP főág” (HTVP: HullámTéri VízPótló rendszer) nevű víztestekre, illetve a „Víztest integrált állapota PBT komponensekkel együtt” (PBT: Perzisztens, Bioakkumulatív és Mérgező) kategóriára utalt, mely kategória szerint valóban „mérsékelt” minősítésű mindkét víztest. A két víztest közül viszont csak a második releváns tekintve, hogy az alapállításunk a hullámtérre vonatkozott és nem a főmederre.

Megvizsgálva a Szigetközi HTVP főág állapotértékelésének összetevőit kiderül, hogy az integrált értékelést az a „Kémiai állapot” húzza le, mely szerint a víztest „nem jó” állapotban van a kadmium és vegyületei által okozott szennyezés miatt (OVF 2022: VGT3 6-1 melléklet). Csak-hogy ez a szennyeződés ipari, mezőgazdasági, közlekedési és természetes eredetű (Szentes 2023), vagyis semmi köze a vízlépcsőrendszerhez. Egyébként, a kémiai állapoton kívül, 5 értékelési szempont szerint „kiváló”, 10 szerint „jó” és csak egy szempont szerint „mérsékelt” a Szigetközi HTVP főág minősítése. Közbevetőleg: az alapállításunk igazságát bizonyítja a víztest „Ökológiai állapot” szerinti „jó” minősítése (OVF 2022, 6-1 melléklet). Végül, ha megnézzük a Duna többi magyarországi „vízfolyás típusú” víztestének (7 db) integrált értékelését, akkor kiderül, hogy azok is mind a mérsékelt kategóriába tartoznak (OVF 2022: VGT3 6-1 melléklet).

Ennél az alapállításnál Nagy Boldizsár újból felemlíti azt a vádat, mely szerint a szigetközi vízpótlórendszer nem alkalmas az árvizek szimulálására. Csak ismételni tudjuk azt, amit a „Reflexió”-ban már kifejtettünk: ez a vád tényszerűen nem igaz. Olyannyira nem, hogy a rendszer még olyan közepes dunai vízhozamok mellett is képes az ökológiai célú részleges árvízi elöntések generálására, melyekhez hasonló vízhozamok esetében elmaradtak az elöntések a vízlépcsőrendszer előtti időkhöz (Tatai 2016, Jakus és társai 2024). Az elárasztást a Szigetközi Üzemelési Bizottság kezdeményezi, amennyiben a hidrológiai feltételek megfelelnek a Szigetközi Hullámtéri Vízpótló Rendszer Üzemelési Szabályzatában rögzítetteknek. Legutóbb 2023 tavaszán történt ilyen árasztás, ahogy arról az ÉDUVIZIG közösségi oldalon közzétett tájékoztatása is tanúskodik

(Észak-Dunántúli Vízügyi Igazgatóság facebook oldal). (2024 tavaszán nem volt árasztás, mivel nem voltak meg a hidrológiai feltételek: a Duna vízhozama nem haladta meg a 2 500 m³/s-ot.) Javasoljuk a vitapartnerünknek, hogy ezt a szálát engedjük végre el.

Tehát Nagy Boldizsár cáfolata harmadik alapállításunkat illetően téves.

4. alapállításunk: „A BNV tervezett és/vagy maradék műtárgyai nem növelik az árvizek és földrengések okozta veszélyeztetettségét.”

Az alapállítás árvízi veszélyeztetettség növekedését tagadó részét Nagy Boldizsár az ÉDUVIZIG (2020) tanulmányára támaszkodva igyekszik cáfolni. Ez a tanulmány a növekvő árvízszintek okaként három fő folyamatot nevez meg, melyekből kettő – a szigetközi hullámtér feltöltődése és a hullámtér benövéseinek fokozódása – a vízlépcsőrendszer előtti időkhöz is jelen volt. A harmadik ok a főmeder benövése, ami valóban a Duna elterelésének tudható be. Ám nem szabad megfeledkezni a vízlépcsőrendszer pozitív árvízvédelmi hatásáról sem; vagyis arról, hogy árvízkor 3 000 m³/s vízhozamot az üzemvízcsatorna vezet le, mellyel jelentős mértékben tehermentesíti a régi árvízi medret.

Az összkép tisztázása érdekében hasonlítsuk össze a 2024-es árvizet az 1991-essel. A 2024-es árvíz tetőzése Rajkánál és Dunaremeténél 27 illetve 62 cm-el elmaradt az 1991-es tetőzésekhez képest úgy, hogy a 2024-es árvíz vízhozamának tetőzése Dévénynél 520 m³/s-al magasabb volt, mint az 1991-es árvízé. Ez egyértelmű bizonyíték arra, hogy az üzemvízcsatorna árvízcsökkentő hatása még ma is jóval erősebb, mint a feltöltődés és a benövényesedés árvízszinteket emelő hatása.

A fentiekből még az is következik, hogy a vízlépcsőrendszer nélkül a 2002-es, 2013-as és 2024-es nagy dunai árvizek biztosan még magasabb szinteken tetőztek volna a Rajka és Szap közötti szakaszon. Másrésztől viszont tény, hogy még így is vízállásrekordot döntött a 2013-as árvíz Rajkánál és Dunaremeténél; továbbá az is, hogy a feltöltődés és a benövényesedés rontotta az árvízi meder levezető képességét az elterelés óta. Az árvízi veszélyeztetés problémája továbbra is egy megoldásra váró feladat a Szigetközben, ahogy azt az ÉDUVIZIG (2020) tanulmánya is hangsúlyozza.

Nagy Boldizsár meg sem kíséri cáfolni a megnövekedett földrengésveszélyt tagadó állításunkat (4. alapállítás második része). Más híján csak feltételezhetjük, hogy azért, mert ezt a vádat még ő is vállalhatatlannak tartja. Nem melleleg, a földrengéssel való riogatás még a hágai per magyar beadványába (Magyar Köztársaság 1994) is bekerült. A vízlépcsőrendszer eredeti tervével kapcsolatban ugyanis a beadvány 5.105.-ös pontja leszögezi: abban az esetben, ha a csúcsidőszakban „a Gabčíkovo -i vízlépcső gátja földrengés vagy más okokból átszakadna, egy olyan árhullám keletkezne, amely meghaladja a legnagyobb mért árvizet és hatással lenne az egész Gabčíkovo és Nagymaros közötti térségre” [fordítás a szerzőktől] (Magyar Köztársaság 1994). A földrengés-szenárió rendszeresen visszaköszönt a Duna Kör különböző

megnyilvánulásaiban is; Vargha János még egy 1999-es publikációban is megemlíti (Vargha 1999). Sajnos valószínű, hogy a Duna Kör hamis propagandájának hatékonysága miatt, még ma is sokan vannak ebben az országban, akik kritikátlanul elhiszik, hogy a nagymarosi gátat (ha megépült volna) földrengés szakította volna át, melynek következtében „emeletmagas árhullám” pusztította volna el Budapestet.....

Tehát Nagy Boldizsár cáfolata negyedik alapállításunkat illetően téves.

Megállapítható, hogy Nagy Boldizsár a négy alapállításunk közül eggyel egyetért, a másik hármat pedig nem sikerült cáfolnia. Ami pedig az alapállításaink részletes bizonyításait illeti, azokat az olvasó megtalálja a jelen vita alapját képező publikációkban (Zsuffa és társai 2023).

Írása végén Nagy Boldizsár még megenged magának egy személyeskedő csúsztatást és megvádol minket azzal, hogy azért akarjuk ilyen „elszántan visszaszorítani a kritikát”, mert szándékunkban áll komoly anyagi hasznot húzni az Insula Magna projektből. Ez tételesen nem igaz. Fontosnak tartjuk tisztázni még azt is, hogy semmiféle politikai megbízatást vagy elvárást nem teljesítettünk/teljesítünk a tanulmány és a cikk megírásakor, illetve a jelen vita során. És korábban sem.

Terjedelmi korlátok miatt csak részben tudunk reagálni a Nagy Boldizsár „Visszhang”-jában felvetett témákra. Ez a Bős-Nagymaros viták természetéből adódóan történhetett így. Amíg ugyanis egy hamis állítás terjesztéséhez elég egy-két mondat, addig az arra adott adekvát cáfolat általában egy sok-mondatos, fél-egész oldal terjedelmű szöveget igényel.

A kérdés 2025-ben már nem az, hogy az eredeti tervek megvalósulnak-e; hanem az, hogy a két ország a 28 évvel ezelőtti hágai ítélet értelmében megállapodják végre egymással. Végző soron egy jogászt kéne a legjobban zavarjon az, ha egy jogvita évtizedekig orvosolatlanul húzódik. A megállapodáshoz az is kell, hogy az egymásra ujjal mutogatás és személyeskedés helyett beismerjük a téves ítéleteket és lépéseket. Mennyivel előrébb lennénk például, ha Nagy Boldizsár elismerné legalább azt, hogy döntő hiba volt annak idején ideológiai okokból visszautasítani a D variánst tekintve (Sámsondi Kiss 2019), hogy annak megvalósulásával éppen az az energiamegosztás realizálódott volna, amit most ő követel igen határozottan?

IRODALOMJEGYZÉK

ÉDUVIZIG (2020). Vízyűjtő-gazdálkodási terv (VGT) 2022, Jelentős vízgazdálkodási kérdések. 1-1 Szigetköz vízyűjtő-gazdálkodási tervezési alegység, pp. 15–16.

Észak-Dunántúli Vízügyi Igazgatóság facebook oldala:
https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=608506251312820&id=100064603514788&ref=embed_post

Jakus Gy., Kertész J., Mohácsiné Simon G., Pannonhalmi M. (2024). Az újjászülető Szigetköz, Hidrológiai Közöny, 104. évf. 1.sz., pp. 17-34.
<https://doi.org/10.59258/hk.14994>

Magyar Köztársaság (1994). Case concerning the Gabcikovo-Nagymaros project (Hungary/Slovakia). Memorial of the Republic of Hungary. Volume I.. International Court of Justice.

Nagy B. (2024a). Bős-Nagymaros: nemzetközi jog, politika, környezetvédelem Gondolat Kiadó, 2024, p. 410.

Nagy B. (2024b). A módszerről és a lényegről. Puritán válasz Zsuffa Istvánnak, Szöllősi-Nagy Andrásnak és Bogárdi Jánosnak. Hidrológiai Közöny. 104. évf. 4. szám. pp. 68-72. <https://doi.org/10.59258/hk.17593>

OVF (2022). Magyarország Vízyűjtő-gazdálkodási Terve – 2021. Országos Vízügyi Főigazgatóság. p. 686.

Pannonhalmi M., Varga P. (2021). A vízügyi szolgálat vízminőség vizsgálatainak 50 éve Magyarországon a Duna példáján. Vízügyi Közlemények, CIH. évfolyam 2021. évi 1. füzet. pp. 43-85.

Sámsondi Kiss Gy. (2019). A Duna mégis összeköt. Kairosz Kiadó. p. 432.

Szentes D. (2023). Nehézfémzennyezés a talajban: kadmium (Cd). Agroforum. <https://agroforum.hu/szaccikkek/talajelet/nehezfemszennyezés-a-talajban-kadmium-cd/#:~:text=A%20mez%C5%91gazdas%C3%A1gb%C3%B31%20a%20kadmiumtartalm%C3%BA%20m%C5%B1tr%C3%A1gy%C3%A1kb%C3%B31,lehet%20a%20szervezet%C3%BCnkbe%20jut%C3%B31%20kadmiumnak>.

Szigetközi Friss Viz honlap: <https://www.szigetkozifriszviz.hu/index.html> (Letöltés: 2025.02.10)

Tahy Á. (2025). Személyes közlés.

Tatai R. (2016). A szigetközi hullámtéri vízpótló rendszer üzemeltetése, árasztási tapasztalatok. Magyar Hidrológiai Társaság, XXXIV. Országos Vándorgyűlés. Debrecen.

Új Szó honlap: <https://ujso.com/dunacsuny> (Letöltés: 2025.02.10)

Vargha J. (1999). A Bős-nagymarosi vízlépcső környezeti kockázatai. In: Karátson D. & Száraz M. Gy. (szerk.), Magyarország földje. Pannon Enciklopédia. Kertek 2000 Könyvkiadó.

Zsuffa I., Szöllősi-Nagy A., Bogárdi J. (2023). Insula Insolita – Szigetköz és Bős-Nagymaros párhuzamos története. Hidrológiai Közöny, 103. évf. 2. szám, pp. 4-23. <https://doi.org/10.59258/hk.11537>

Zsuffa, I., Szöllősi-Nagy, A., Bogárdi, J. (2024). Megszólalunk, mert megszólítottunk – Reflexiók Nagy Boldizsár könyvére. Hidrológiai Közöny, 104. évf. 3. szám, pp. 77-81. <https://doi.org/10.59258/hk.16464>

A SZERZŐK



ZSUFFA ISTVÁN 1991-ben kiváló minősítésű vízépítő mérnöki diplomával fejezte be tanulmányait a Budapesti Műszaki Egyetemen. PhD fokozatát 2001-ben a Wageningen-i Egyetemen (Hollandia) szerezte a környezettudományok terén. PhD kutatásának témája: többkritériumú döntéstámogató rendszerek alkalmazása folyami árterek ökológiai revitalizációjához. 2001-től 2012-ig a VITUKI-ban dolgozott, ahol számos hazai és nemzetközi kutatás-fejlesztési projektben vett részt, melyek közül a legjelentősebb a koordinációjával lebonyolított EU támogatású WETwin projekt. Ez a nemzetközi projekt európai, afrikai és dél-amerikai vizes élőhelyek ökológiai revitalizációjával foglalkozott. 2012-től dr. Zsuffa a VITUKI Hungary Mérnökiroda kft. alkalmazásában áll, ahol jelenleg vízkészlet-gazdálkodási és előrejelzési célú csapadék-lefolyás

modellrendszereket fejleszt magyarországi kis- és közepes vízgyűjtőkre. Kutatás-fejlesztési tevékenységek mellett, hidrológiát, hidrológiai modellezést és hidrometriát is tanít a Nemzeti Közszolgálati Egyetem Víz tudományi Karán és az ELTE TTK-n.



SZÖLLÖSI-NAGY ANDRÁS vízmérnök, hidrológus, Dr. Techn., PhD, Dr. Habil., az MTA doktora, Prof. Dr. HC mult., egyetemi tanár a Nemzeti Közszolgálati Egyetem Víz tudományi Karán, a Felsőfokú Tanulmányok Intézete (iASK), Kőszeg, tudományos tanácsadója; a nemzetközi Sustainable Water Futures Programme (Jövő Fenntartható Vízgazdálkodása), Brisbane, Ausztrália, elnöke. Korábban húsz évig az UNESCO Nemzetközi Hidrológiai Program (IHP) főtitkára, később Kormányközi Tanácsának elnöke, majd a delfti (Hollandia) UNESCO-IHE Institute of Water Education rektora. A Hidrológiai Közlemény szerkesztőbizottságának elnöke, korábbi főszerkesztője. Hazai szakmai pályáját a VITUKI-ban kezdte Kienitz Gábor Rendszerhidrológiai Osztályán és a VITUKI tudományos főigazgatóhelyetteseként fejezte be 1989-ben. Eközben a IIASA-ban és a kanadai Waterloo Egyetemen dolgozott. A Magyar Mérnök Akadémia tagja és

alelnöke, valamint a Magyar Természettudományi Társulat alelnöke.



BOGÁRDI JÁNOS 1969-ben szerzett építőmérnöki és 2019-ben arany diplomát a Budapesti Műszaki Egyetemen. 1971-ben a Padovai Egyetemen (Olaszország) nyert posztgraduális diplomát hidrológiából. Mérnökdoktori képesítését (Dr.-Ing.) a németországi Karlsruhe-i Egyetemen szerezte 1979-ben. Asszisztensként dolgozott a BME Vízgazdálkodási tanszékén (1969-1971) majd a Karlsruhe-i Egyetemen (1974-1979), ahol 1980-1983 között szenior kutató is volt. Több éven át működött konzultánsként Németországban és Afrikában (1971-1973 és 1983-1985 között). 1985 és 1988 között az Asian Institute of Technology (AIT, Thaiföld) docense (associate professor). 1989 és 1995 között a Wageningen-i

Mezőgazdasági Egyetem tanszékvezető egyetemi tanára. 1995-től 2003-ig az UNESCO főmunkatársa és a Fenntartható Vízgazdálkodás Szekció vezetője Párizsban. 2003 és 2009 között az ENSZ Egyetemének bonni Környezet és Emberi Biztonság (UNU-EHS) intézetének alapító igazgatója. 2007 -2009 között az UNU európai vicerektora. 2009-től 2012-ig a Bonni Egyetem Fejlesztéskutatási Központján (ZEF) belül működő nemzetközi Global Water System Project (GWSP) végrehajtó igazgatója. 2004-től a Bonni Egyetem Mezőgazdasági Karának ko-optált professzora. 2012 óta a ZEF „Senior Fellow”-ja. 2016-tól az AIT tiszteletbeli külső professzora. 2017 óta kőszegi Felsőfokú Tanulmányok Intézetének tudományos tanácsadója, 2022-től a mexikói Universidad Autónoma del Estado de Hidalgo (UAEH) tiszteletbeli vendég professzora. Több mint 240 tudományos publikáció szerzője vagy társszerzője. Több, főleg közép európai egyetem kitüntetője. A Varsói Mezőgazdasági Egyetem (1996), a BME (1997) és a Nizsnij Novgorod-i Állami Építészeti és Építőmérnöki Egyetem tiszteletbeli doktora (Dr.h.c.). 2008-ban a Cannes-i nemzetközi Vízdíj (Grand Prix des Lumières de l'Eau) kitüntetője. 2021-ig a MHT Hidrológiai Közlemény szerkesztőbizottsági tagja. 2017 óta a MHT tiszteletbeli külföldi tagja.